

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-01-26)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-01-26)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 36. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000025.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.

København, 26. jan. 1865.

... I dag har jeg første gang været ude på Marielyst (den såkaldte Grundtvigs højskole). Jeg gik derud i et mageløst vintervejr; og den lille smule friske landluft gjorde mig så inderlig godt. Det er cand. Grove, der forestår højskolen. Ham hørte jeg fortælle fædrelandshistorie, og det gjorde han virkelig godt. Han fortalte meget simpelt og jævnt, og jeg kan slutte fra mig selv, at det må have tiltalt eleverne, ti mig morede det rigtigt at høre på. Bag efter lærte jeg dem et par ny sange, så drak jeg kaffe nede hos hans kone og vandrede derpå til seminariet. Det var rart for mig at være derude. De har det så yndigt og så smagfuldt indrettet. Jeg kom jo til at tænke på mit tilkommende hjem derved, og — du véd jo, at jeg er »sangviniker« eller lad mig skrive dansk: at jeg sér på fremtiden med håb, har måske en tilbøjelighed til at oversé vanskelighederne, lethed til at kunne forestille mig det skønne, som den kan bringe med sig. Det hører således med til min natur og har ofte hjulpet mig fremad. Den egenskab vil jeg vanskelig kunne undvære. Du må derfor ikke undre dig over, at jeg — samtidig med at jeg arbejder på at få højskolen i gang, anskuer mig den helt færdig allerede ...

Jeg har nu havt brev igen fra Hoff ... Han mente allerede, at han kunde have sendt mig lejekontrakten sidst, men så kom Peder Frederiksen — således hedder manden, som jeg vil leje af — ... og syntes, at jeg hellere skulde leje af hans svoger ... som bor lidt derfra. Imidlertid ... har jeg dog ikke lyst til at gå ind derpå. Hoff mener for resten, at jeg bør snart gøre en rejse derud igen og vilde helst have, at jeg skulde komme straks. Det kan jeg imidlertid ikke nu. Måske jeg kan til fastelavn, men nødtigt gør jeg det, ti det koster jo mange penge, og nu må jeg spare af al magt. Det er også en besværlig rejse ved vintertid.

I aften kommer Dinesen herud, så skal jeg tale med ham derom; jeg bliver dog vist nødt dertil. Så må jeg s. 37nok. holde nogle forsamlinger med bønderne med det samme.

På en anden måde arbejder jeg også for skolen allerede nu, nemlig ved at samle bøger dertil. Således er i denne tid udkommen en lille ganske udmærket bog af Termansen: »Mindeblade fra Danmarks trængselsår«. Den koster en mark, men køber man 100 expl., får man dem for 8 skilling stk. Nu har jeg sat mig for at sælge 50 expl., så har jeg de andre 50 frit til skolen. Frits og moder hjælper mig med handelen. Jeg har allerede solgt de 25. Men under alt dette er det mig en nødvendighed at anskue mig skolen i fuld gang, at tænke mig min fremtidige bolig. Ja om disse to ting samler sig alle mine tanker: min fremtidige virksomhed og min fremtidige ægtestand. Du må tro, at jeg ofrer mange tanker derpå i dagens løb. Og således kommer jeg til at tænke mig dig som en stille alvorlig husfrue — ti, kære Marie, »stilheden« er mest fremtrædende i hele dit væsen, er netop dig ejendommelig, ligesom uro i væsen, stærk tale og gebærde er mig ejendommelig. Og denne stilhed i dit væsen er det netop, jeg elsker; den gør mig glad. Og alvorlig vil du sikkert også blive, da du som min hustru, ja som en ægte hustru vil komme til at have del i al min gerning, ti den vil og må blive alvorlig — hvad dog slet ikke udelukker munterhed, spøg og gammen. Tværtimod, disse må altid her i Danmark passe med Alvoren, om vi ellers skal kunne bære den efter det gamle ord: »alvor og gammen kan godt sammen«. Ja alvorlig vil min gerning blive, ti den skal jo gå ud på at vække de slumrende kræfter og danne dem i det danske folk og at vække mennesker op af syndesøvnen til omvendelse, at de dog må tage imod Vorherres nåde, som kalder os til hellighed. Ja, min kære Marie, når du ret betænker, hvor megen ligegyldighed for vort folks, det danske folks sag, der er på den ene side, og hvor megen mangel på virkelig kristentro, der er på den anden, døm så selv, min ven! hvor megen alvor vil den da ikke føre med sig, den gerning, der går ud på vækkelse og oplysning i det åndelige. Men også: Hvilken glædelig gerning! Kan der vel tænkes nogen dejligere! — Altså, jeg tænker mig dig som en stille, alvorlig, lille husfrue, der kærligt vil tage del i al din mands gerning og vil gøre dit til, at hans hjem bliver yndigt og godt for ham at være i og tækkeligt for hvem, der s. 38kommer til os; så selve vort husliv må komme til at bære præg både af det danske folkeliv og — ja Vorherre hjælpe os dertil i sin nåde! — af det kristne trosliv, så det dog først og fremmest må blive Vorherre — ja ham, den kære herre i himlen, hvem vi skylder alt — til velbehag; så han ret egentlig bygger huset for os og værner om os. Da vil vort lille hus komme til at genlyde af takkesange til ham i det høje. Min kære Marie, ja således går mine tanker; derom beder jeg Vorherre, at han i tide vil lære os det ved sin ånd, så vi både kan begynde og ende til hans ære og hans velbehag. Og, kære Marie, lad os sammen bægge to bøjge vore knæ for ham, bede til ham, så godt vi kan, for den sag. Det er en alvorlig sag. Men kan og vil vi bægge i fællesskab virkelig i troen bede derom til ham, ja bede i Jesu navn til hans himmelske fader, ja da, kære Marie, står og det ord fast, han sagde til sine apostle: »Hvor to af eder på jorden er enige i at bede om nogen ting, skal det times eder fra min fader i himlene«.

... Ja hvor din faders bemærkning er morsom. Efter den tankegang kunde en købmand da aldrig gifte sig, ti han udsætter sig jo for at miste alt hver dag.

Jeg har sådan glæde af min gerning på seminariet, men derom mere en anden gang.

I aften venter jeg Octavius Hansen, Termansen, Dinesen, Jensen fra Hindholm og kone samt Frede Bojsen til en lille politisk samtale, som Octavius har ønsket sig med disse folk ...